

Dr hab. Agnieszka Żywicka, prof. UJK

Lublin, dn. 15 maja 2020 r.

Instytut Nauk Prawnych

Wydział Prawa i Nauk Społecznych

Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

Recenzja

rozprawy doktorskiej Pana magistra Mariusz Rypiny

pt.: „Udostępnianie informacji publicznej przez podmioty prywatne”

(Warszawa, s. 514)

**przygotowanej pod opieką naukową Pana Prof. Dr hab. Marka Wierzbowskiego
w Instytucie Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Warszawskiego**

1. Wybór tematu i zakres rozprawy

W pełni należy docenić zarówno wybór zagadnienia poruszanego w niniejszej pracy, jak i jego zakres przedmiotowy i podmiotowy. Stosowanie instytucji dostępu do informacji publicznej i związane z tym problemy stanowią zagadnienie istotne dla nauki prawa, posiada przy tym wysoki walor praktyczny gdyż zidentyfikowane w pracy problemy bezpośrednio odnoszą się do funkcjonowania podmiotów gospodarczych oraz organów administracji publicznej.

Dostęp do informacji publicznej ma zapewniać jawność funkcjonowania organów władzy publicznej oraz podmiotów prywatnych, w takim zakresie, w jakim wykonują zadania publiczne lub dysponują środkami publicznymi lub mieniem publicznym. Rzeczona instytucja jest powszechnie dostępnym narzędziem społecznej kontroli nad wykonywaniem zadań władz publicznych oraz wydatkowaniem środków publicznych.

W polskim systemie prawnym dostęp do informacji publicznej gwarantuje Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., która w art. 61 ust. 1 stanowi, że każdy obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności władzy publicznej oraz osobach pełniących funkcje publiczne. Aktem ustawowym regulującym tą materię jest ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. Pomimo, że ustawa obowiązuje już od ponad piętnastu lat, to w wielu obszarach nadal jej przepisy są niejasne i nieprecyzyjne zatem wymagają wyjaśnień oraz interpretacji dokonywanych przez judykaturę.

Autor analizuje w pracy problem udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne, jako wyraz realizacji zasady transparentności przy wykonywaniu przez te podmioty zadań publicznych i korzystaniu ze środków publicznych. Identyfikuje zakres przedmiotowy i podmiotowy prawa do informacji publicznej, ograniczeń prawa dostępu do informacji publicznej oraz sposobów i form udostępniania informacji publicznej a także przejawy bezczynności podmiotu udostępniającego informację. Autor zauważa i analizuje doniosły problem nadużywania uprawnień dostępu do informacji publicznej wobec podmiotów prywatnych, ustala jego przyczyny oraz skutki oraz formułuje postulaty dotyczące zmian w regulacjach prawnych, które pozwolą na ograniczenie problemu kierowania do podmiotów prywatnych oczywiście bezzasadnych lub wątpliwych wniosków o udostępnienie informacji. Poza zakresem pracy znalazły się kwestie udostępniania i przekazywania informacji sektora publicznego w celu ponownego wykorzystania, uregulowanej aktualnie na gruncie prawa polskiego przepisami ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Przyjęty zakres badawczy został ustalony prawidłowo. Tytuł pracy odzwierciedla jej treść.

Prezentowana w pracy problematyka nie jest w nauce zagadnieniem zupełnie nowym, ponieważ doktryna analizuje ten wątek w ujęciu ogólnym, przy okazji badania instytucji dostępu do informacji publicznej. Trzeba jednak zaznaczyć, że w sferze zainteresowań przedstawicieli *iuris prudentii* najczęściej pozostaje obszar udostępniania informacji publicznej przez jednostki administracji publicznej, bardzo rzadko podejmowana jest natomiast kwestia udostępniania informacji publicznej przez inne podmioty obowiązane.

Doktorant podejmując rozważania na temat udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne wypełnia lukę w tym zakresie. Autor dokonuje w pracy analizy instytucji udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne, w sferze ich działań będących pochodną działalności państwa, które zostały im przekazane do realizacji w procesie prywatyzacji zadań publicznych. Takie ujęcie problemu jest poruszane w literaturze raczej fragmentarycznie, głównie w aspekcie praktycznym, zatem praca wykazuje się oryginalnością, stanowiąc nowe rozwiązanie problemu badawczego.

Rozprawa uwzględnia stan prawny na dzień 28 lutego 2020 r.

2. Cel i założenia badawcze.

Autor we „Wstępie” nakreślił cel główny i cele szczegółowe badań oraz tezy.

Doktorant dokładnie sformułował cel główny pracy, którym jest „(...) kompleksowe zbadanie i opisanie problematyki udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne, wychodząc od uwarunkowań prawnomiędzynarodowych oraz konstytucyjnych, a skończywszy na praktycznych aspektach stosowania regulacji ustawowej i jej faktycznego funkcjonowania”. W pracy zostały też nakreślone cele szczegółowe: zbadanie i opisanie różnic działalności podmiotów prywatnych, które mogą podlegać ujawnieniu w trybie dostępu do informacji publicznej; zbadanie zakresu podmiotowego obowiązku udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne w tym wskazanie podmiotów prywatnych, na których spoczywa ten obowiązek; identyfikacja różnic w praktyce pozyskiwania informacji publicznej od podmiotów publicznych i od podmiotów prywatnych.

Zasadnicza teza pracy zakłada, że „Konstytucja jak i u.d.i.p. przewiduje możliwość ubiegania się o dostęp do informacji publicznej od podmiotów niebędących organami władzy, w tym od podmiotów prywatnych, jakkolwiek przepisy u.d.i.p. są tu w wielu aspektach niejasne i wprowadzają wiele dodatkowych wątpliwości. Coraz częściej zresztą adresatami wniosków o udostępnienie informacji publicznej są podmioty prywatne, które realizują zadania nie władcze (...). Takie działania podmiotów prywatnych stanowią realizację celów publicznych i polegają także na wykorzystywaniu środków publicznych,

co uzasadnia zainteresowanie w zakresie nie tylko efektów tych działań, ale również ich przygotowania, organizacji i finansowania”.

Doktorant sformułował trzy tezy pomocnicze:

1. „Możliwość dokonywania społecznej kontroli powinna (...) obejmować również te obszary działań wspólnoty publicznoprawnej, które podlegają procesom prywatyzacji, rozumianej jako powierzanie podmiotom prywatnym do wykonywania przez nie pewnych zadań tej publicznoprawnej wspólnoty”.
2. „(...) choć podmioty prywatne partycypują w działalności szeroko pojętego państwa, to jednak ich rola nigdy nie będzie tożsama z rolą odgrywaną w tym zakresie przez organy władzy publicznej, a nawet inne niż organy władzy podmioty publiczne”.
3. „Zakres kontroli społecznej nad działaniami podmiotów prywatnych nie może być (...) taki sam jak zakres takiej kontroli sprawowanej nad działaniami władz i podmiotów publicznych”.

Tezy znajdują potwierdzenie w treści pracy, przy czym trzeba zwrócić uwagę, że zarówno teza główna jak i tezy pomocnicze nie zostały dostatecznie wyeksponowane, w zasadzie trzeba ich poszukiwać w treści „Wstępu”. Tezy końcowe (twierdzenia) zawarte zostały w „Zakończeniu”. Warto zatem byłoby uporządkować i wprost wskazać hipotezy badawcze na początku pracy, co lepiej naświetli czytelnikowi jej założenia.

Założenia zostały sformułowane poprawnie, przy czym biorąc pod uwagę strukturę pracy, której rozdział pierwszy, obejmuje kompleksową komparatystykę rozwiązań stosowanych w różnych krajach UE, warto byłoby już w założeniach wskazać i uzasadnić potrzebę przeprowadzonej w tej części pracy analizy, jakkolwiek w Rozdziale I wskazano, że „Uregulowania zawarte w prawodawstwie Niemiec, Francji, Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych niewątpliwie mogą być punktem odniesienia dla oceny odnośnych regulacji obowiązujących w Polsce, w tym wpływać na ocenę, czy regulacje polskie nie prowadzą do nałożenia na podmioty prywatne zbyt daleko idących lub niedookreślonych obowiązków w zakresie udostępniania informacji publicznych”, a we „Wstępie”, że celem pracy jest „kompleksowe zbadanie i opisanie problematyki udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne, wychodząc od uwarunkowań prawnomiędzynarodowych (...)”, a więc

także na tle regulacji przyjętych w porządkach prawnych innych państw, celem ich porównania z regulacjami krajowymi.

3. Ocena metod badawczych oraz wykorzystanych źródeł bibliograficznych.

Kluczowe znaczenie dla analizy nakreślonego obszaru badawczego, ma prawidłowy dobór metod badawczych. Doktorant korzysta przede wszystkim z metody prawnodogmatycznej, opartej na całościowej i wszechstronnej ocenie materiału normatywnego i jego wykładni oraz metody prawnoporównawczej, niezbędnej do analizy regulacji obcych porządków prawnych, pomocniczo została również wykorzystana metoda historycznoprawa- w odniesieniu do regulacji już nieobowiązujących. Metody badawcze zostały dobrane w sposób prawidłowy, wystarczający do prowadzenia badań i uzyskania założonych celów badawczych. Doktorant nie wskazał jednak we Wstępie, metod badawczych, które przyjął w pracy.

Autor przeprowadził rzetelną kwerendę materiałów źródłowych. Na uwagę zasługuje w szczególności bogaty dobór orzecznictwa. W opracowaniu wykorzystane zostały podstawowe akty normatywne prawa międzynarodowego i unijnego, normujące kwestię udostępniania informacji publicznej oraz regulacje wybranych państw: Niemiec, Francji, Wielkiej Brytanii oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki (łącznie 16 pozycji). Z polskich aktów normatywnych badaniami objęto Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., oraz akty normatywne rangi ustawowej i akty wykonawcze, głównie z zakresu prawa administracyjnego, cywilnego i karnego (114 ustaw, 9 rozporządzeń). Autor wykorzystał w pracy dużą liczbę orzeczeń: Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, wojewódzkich sądów administracyjnych, sądów powszechnych oraz sądów innych państw (łącznie 407 orzeczeń). Wykorzystał również orzeczenia organów administracji, głównie decyzje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (łącznie 17 decyzji). Dobór aktów normatywnych oraz orzecznictwa został przeprowadzony bardzo starannie i wieloaspektowo, umożliwiając dokładną analizę instytucji.

W pracy wykorzystano 191 pozycji bibliograficznych, w dużej mierze z zakresu prawa administracyjnego. Doktorant wykazał się umiejętnościami w zakresie poszukiwań i selekcji materiałów źródłowych niezbędnymi w pracy badawczej. Na podkreślenie zasługuje wielka rzetelność dokonanej przez Doktoranta kwerendy piśmiennictwa i objęcie badaniami opracowań o charakterze monograficznym oraz artykułów opublikowanych w uznanych czasopismach naukowych. Przyjęte kryteria doboru materiałów pozwoliły na wnikliwe zbadanie i przedstawienie ewolucji poglądów doktryny na przestrzeni lat oraz sformułowanie oryginalnych refleksji.

4. Struktura i strona formalna pracy

Recenzowana praca ma zasadniczo prawidłową budowę, składa się ona z siedmiu rozdziałów merytorycznych. Każdy rozdział podzielony jest dodatkowo na jednostki redakcyjne w obrębie każdego z nich, wydzielone w przejrzysty sposób, co ułatwia zapoznanie się z treścią i systematyzuje wywód. Zasadnicze rozważania zostały poprzedzone obszernym wstępem, który stanowi wprowadzenie do problematyki poruszanej w pracy i zawiera istotne treści dotyczące instytucji dostępu do informacji publicznej. Pracę wieńczy krótkie zakończenie, zawierające syntetyczne wnioski podsumowujące. Praca zawiera wykaz skrótów oraz bibliografię, wykaz orzecznictwa i aktów prawnych. Odsyłacze zostały sporządzone prawidłowo.

Mam drobne zastrzeżenia co do strony gramatycznej i precyzji sformułowania niektórych tytułów rozdziałów i podrozdziałów. Niefortunnie zredagowane zostały tytuły jednostek w rozdziale VI: 6.1. „Żądana informacja nie stanowi informacji publicznej”, 6.2. „Informacja publiczna jest dostępna w trybie ustawy szczególnej”, 6.3. „Żądana informacja została zamieszczona w BIP”, 6.4. „Informacja publiczna nie jest w posiadaniu adresata wniosku”. Pod względem gramatycznym lepszym rozwiązaniem byłoby zastosowanie równoważników zdań lub zbiorcze ujęcie wyżej wymienionych punktów w jednym podpunkcie np.: „Przesłanki uzasadniające brak udostępnienia informacji publicznej”, zwłaszcza, że objętość, każdego z tych punktów nie jest duża.

Treść poszczególnych rozdziałów pod względem gramatycznym i językowym nie budzi zastrzeżeń. Doktorant prezentuje dobry warsztat literacki. Styl pracy jest poprawny, sposób formułowania wypowiedzi jest przejrzysty, precyzyjnie stosowany aparat pojęciowy. Autor stara się prowadzić rozważania według metody: „od kwestii ogólnych - podstawowych do zagadnień szczegółowych”. Doktorant wprawnie posługuje się językiem prawnym i prawniczym, wywód prowadzony jest w sposób przejrzysty i zrozumiały, co wpływa na merytoryczny odbiór pracy.

Zastrzeżenie budzi natomiast wyboldowanie niektórych fragmentów stosowana w całej pracy, co w mojej ocenie jest zbędne

5. Ocena treści rozprawy

Recenzowana praca poświęcona jest zagadnieniu udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne. Treść pracy odzwierciedla sformułowane we Wstępie tezy.

Rozdział I ma charakter prawno-porównawczy. Doktorant zbadał w nim przepisy prawa międzynarodowego i unijnego oraz wybranych państw obcych (Francji, Niemiec, Wielkiej Brytanii oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki). W rezultacie przeprowadzonych badań Doktorant ustalił, że w europejskim porządku prawnym (w badanych regulacjach) do udostępniania informacji publicznej obowiązane są podmioty prywatne w takim zakresie, w jakim realizują zadania publiczne. W prawodawstwie amerykańskim obowiązek udostępniania informacji publicznej spoczywa wyłącznie na organach państwa lub przez państwo tworzonych.

W rozdziale II Doktorant dokonał eksplikacji dostępu do informacji publicznej w przepisach Konstytucji RP, badania te doprowadziły do sformułowania wniosku, że przepisy Konstytucji nie są w tym zakresie precyzyjne aczkolwiek wypływa z nich obowiązek udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne, w takim zakresie, w jakim wykonują zadania władzy publicznej lub gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

W rozdziale III Autor dokonał prezentacji podmiotów obowiązanych do udostępniania informacji publicznej na gruncie Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji

publicznej. Autor stwierdza, że katalog podmiotów nie został sformułowany precyzyjnie i ma charakter otwarty, co tworzy możliwość nakładania tego obowiązku również na inne podmioty, w sytuacji gdy zostaną spełnione kryteria przedmiotowe. Doktorant formułuje wiele konstruktywnych wniosków dotyczących przesłanek powstania obowiązku udostępniania informacji publicznej przez konkretne podmioty. Jednocześnie Autor zauważa problem dokonywania wykładni pojęcia: „zadanie publiczne”, pojęcia: „dysponowanie majątkiem publicznym” na tle regulacji konstytucyjnej i ustawowej, gdyż pojawiają się na tym tle wątpliwości, co utrudnia kwalifikację prawną konkretnych informacji. Autor przyjął, że pojęcie wykonywania zadań publicznych w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej powinno być rozumiane jako wykonywanie zadań w formach władczych (będących domeną organów władzy publicznej) oraz w formach niewładczych (zadań przekazanych do realizacji również innym podmiotom). Formułuje przy tym wnioski dotyczące warunków umożliwiających zakwalifikowanie zadań wykonywanych przez podmioty prywatne jako zadań publicznych, a przez to uzasadniających obowiązek udostępniania informacji publicznej. Autor twierdzi, że „aby (...) zadania wykonywane w formach nie władczych przez podmioty prywatne mogły być określane mianem zadań publicznych, muszą być wykonywane w ramach nałożonego na te podmioty szczególnego obowiązku służby publicznej (...). Taki obowiązek musi być na podmiot prywatny nałożony wyraźnym przepisem ustawy, albo decyzją administracyjną wydaną w stosunku do konkretnego podmiotu lub być określony w umowie.

Rozdział IV stanowi kontynuację rozważań prowadzonych w rozdziale III. Doktorant dokonał nim przeglądu podmiotów prywatnych, na których spoczywa obowiązek udostępniania informacji publicznej. Autor przedstawił definicję podmiotu prywatnego, a następnie dokonał szczegółowej prezentacji poszczególnych podmiotów (głównie z branży energetycznej i telekomunikacyjnej) i realizowanych przez nie usług w interesie ogólnym. Doktorant zidentyfikował kryteria prawne, na podstawie których dopuszczalne jest zakwalifikowanie wykonywanych przez podmioty prywatne zadań, do kategorii zadań publicznych. Instytucja obowiązku udostępniania informacji publicznej została przedstawiona w ujęciu podmiotowym. Autor zaprezentował podmioty obowiązane do

udostępniania informacji publicznej oraz zakres informacji podlegającej udostępnieniu, przedstawił również ograniczenia w dostępie do tej informacji oraz sytuacje, w których nie powstaje rzeczony obowiązek. Analiza została przeprowadzona skrupulatnie. Autor sformułował dojrzałe wnioski, opierając się również na własnym doświadczeniu adwokackim, co nadaje pracy walor praktyczny.

W rozdziale V przedstawiona została istota informacji publicznej oraz sposoby jej udostępniania. Szczególną uwagę Doktorant poświęcił trybowi wnioskowemu, twierdząc, że jest to podstawowy sposób udostępniania informacji publicznej przez podmioty prywatne.

Rozdział VI dotyczy kwestii proceduralnych braku udostępnienia przez podmiot prywatny żądanych przez niego informacji, z uwagi na brak spełnienia przesłanek ustawowych w zakresie uznania danej informacji za publiczną. W tym rozdziale zostały również przedstawione aspekty proceduralne związane ze stosowaniem przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego do wydawania decyzji odmownej w sprawie udostępnienia informacji publicznej oraz decyzji o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji publicznej oraz kontrola sądowa prawidłowości wydanych decyzji. Autor doszedł do wniosku, że „skarga do sadu administracyjnego (...) jest dopuszczalna w zasadzie w każdej sytuacji, w której wnioskodawca zwrócił się do jakiegokolwiek adresata (w tym nawet podmiotu prywatnego, który nie jest podmiotem obowiązany w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej) o udostępnienie jakiegokolwiek informacji (w tym także informacji niebędącej informacją publiczną, a zadanej w ten sposób informacji nie uzyskał (lub też twierdzi, że nie uzyskał). Kwestie te mogą być przedmiotem rozstrzygnięć sądu administracyjnego (...)” W tym rozdziale został również przedstawiony problem nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej. Autor wykazał, że wypracowana w doktrynie i orzecznictwie konstrukcja nadużycia prawa dostępu do informacji publicznej może mieć szersze zastosowanie do podmiotów prywatnych, które ze swej istoty nie są powołane do rozpatrywania wniosków podmiotów indywidualnych, lecz powinny być skupione na swojej podstawowej działalności. Doktorant stwierdził, że ewentualne postępowanie karne na zasadzie art. 23 ustawy o

dostępie do informacji publicznej, w odniesieniu do działalności podmiotów prywatnych obowiązanych do udostępniania informacji, powinno być stosowane dopiero wówczas, gdy zawiodą inne przewidziane w ustawie środki ochrony praw wnioskodawcy. Podstawowe znaczenie mają w tym zakresie administracyjnoprawne środki ochrony praw wnioskodawców.

Rozdział VII stanowi niejako podsumowanie rozważań przeprowadzonych w rozdziałach poprzedzających. Można uznać, że stanowi bardzo obszerne zakończenie, w którym Doktorant wyraził twórcze postulaty *de lege lata* i *de lege ferenda* na podstawie analizy przeprowadzonej w poprzednich rozdziałach.

Zakończenie zawiera syntetyczne, bardzo rzeczowe podsumowanie wniosków, sformułowanych w pracy. W mojej ocenie warto byłoby jednak nieco szerzej przedstawić ustalenia końcowe w tej części pracy, zwłaszcza że praca zawiera wiele konstruktywnych konkluzji, o znaczeniu nie tylko teoretycznym ale przede wszystkim praktycznym. Tytułem przykładu: odesłanie do wniosku *de lege ferenda* wskazanego w punkcie 7.2.1 lub 7.2.2. nie jest rozwiązaniem prawidłowym (s. 483). Należałoby zatem rozwinąć te myśli w formie konkretnych wypowiedzi.

Moje zastrzeżenia budzi kolejność niektórych wątków w pracy. W mojej ocenie rozważania na temat istoty i zakresu informacji publicznej powinny znaleźć się na początku pracy, nie zaś dopiero w rozdziale V punkt 5.1.1. Przyjęte rozwiązanie wynika zapewne z dużej wiedzy teoretycznej i praktycznej Autora, jednak z punktu widzenia czytelnika lepszym rozwiązaniem byłoby zamieszczenie tych kwestii już na początku rozważań w rozdziale II punkt.2.1.

Drobne uwagi krytyczne nie wpływają na ogólną bardzo wysoką ocenę merytorycznej zawartości pracy. Doktorant wypowiada się wyłącznie na temat unikając wątków pobocznych, co zasługuje na uznanie. Koncepcja pracy jest prawidłowa. Temat określony w tytule opracowania został omówiony wielopłaszczyznowo i wyczerpująco, osiągnięte zostały również cele badawcze postawione na wstępie pracy oraz udowodnione hipotezy badawcze. Doktorant rzetelnie przedstawił zagadnienie udostępniania informacji publicznej. Należy podkreślić aspekt praktyczny pracy w tym w szczególności częste

odwołania do orzecznictwa sądów w przedmiotowej kwestii. Autor przedstawia praktyczne rozwiązania konkretnych problemów, z którymi borykają się podmioty prywatne przy stosowaniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, które trafiają pod ocenę sądów. Zastosowanie takiej techniki powoduje, że praca posiada nie tylko wyłącznie walor naukowy ale również istotny walor praktyczny, może stanowić pomoc dla praktyków prawa zatem zasługuje na jej opublikowanie.

6. Konkluzje

W podsumowaniu poczynionych w recenzji ustaleń, oceniam pracę pozytywnie. Jeszcze raz podkreślam jej walory: oryginalny problem badawczy - dotychczas nie obejmowany analizą w prezentowanym ujęciu; dobry warsztat naukowy, poprawny styl literacki oraz precyzyjny język prawny i prawniczy, nowatorskie ustalenia merytoryczne oraz przemyślane i spójne wnioski, wszystko to sprawia, że rozprawa stanowi rzetelne rozwiązanie zagadnienia naukowego, zatem spełnia wymogi stawiane pracom doktorskim.

Stwierdzam, że przedłożona praca stanowi oryginalne rozwiązanie przez Doktoranta zagadnienia naukowego, wykazując jego ogólną wiedzę teoretyczną w dyscyplinie nauki prawne oraz umiejętność prowadzenia samodzielnej pracy naukowej. Jednocześnie Doktorant wykazuje się szeroką wiedzą praktyczną na temat poruszanego w pracy problemu. Przedstawiona przez Pana mgra Mariusza Rypinę rozprawa doktorska nt.: „Udostępnianie informacji publicznej przez podmioty prywatne” spełnia wymagania wskazane w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w zw. z art. 179 ust.1-3 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r.- Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Wobec powyższego powiadam się za dopuszczeniem Doktoranta, po spełnieniu wszystkich ustawowych warunków do publicznej obrony rozprawy doktorskiej.

